

MALATYALI NECATÎ'NİN ASBUZU ŞİİRİ

Asbuzu Poem's of Malatyalı Necatî

Mehmet Korkut ÇEÇEN*

ÖZET

Malatyalı Necatî, XIX. yüzyıl şairlerindedir. Bu dönemle ilgili tezkirelerde onun hakkında bilgi bulunmamaktadır. Şairin, dinî, tasavvufî ve sosyal konulu şiirleri içeren bir divanı vardır. Necatî, memleketi Malatya'ya dair şiirler de söylemiştir. Onun Asbuzu konulu şiiri bir şehir şiiridir. Şair bu şiirinde Malatya şehrinin tabii güzelliklerini, mahallelerini, mesire yerlerini, tarihini, insanlarını, sosyal ve dinî yapısını tasvir eder.

Asbuzu konusunda Niyazî-i Mısırî, Rızayî ve Adnî'nin de şiirleri vardır. Niyazî-i Mısırî'nin söz konusu şiiri hemşehrisi Necatî'nin şiiri için ilham kaynağı olmuştur.

Bu çalışmada, Malatyalı Necatî'nin Asbuzu şiiri incelenerek tanıtılacak ve çalışmanın sonuna şiirin çevriyazısı ilave edilecektir.

Anahtar Kelimeler: Malatyalı Necatî, Malatya, Asbuzu, XIX. yüzyıl, Niyazî-i Mısırî

ABSTRACT

Malatyalı Necatî is a 19th century poet. There is no information available regarding the poet in tezkires of that period. Malatyalı Necatî has a divan that is comprised of poems with religious, tasavvuf-related and social topics. He also has poems about his hometown, namely; Malatya. His poem with Asbuzu theme is an example of urban poetry. The poet depicts the city in terms of its pastoral beauties, neighbourhoods, resorts, history, people and also its social and religious setting.

Other poets who have poems about Asbuzu include Niyazî-i Mısırî, Rızayî and Adnî. The work of Niyazî-i Mısırî on Asbuzu has been one of the prime sources of inspiration for Necatî.

In this piece of work, Malatyalı Necatî's Asbuzu poem is going to be examined and will be introduced to the readers' attention. The transcription of the poem will be presented as the final part of the study.

Key Words: Malatyalı Necatî, Malatya, Asbuzu, 19th century, Niyazî-i Mısırî

Malatyalı Necatî XIX. yüzyıl şairlerindedir (Gülseren-Şentürk, 1990: 88). O, dinî, tasavvufî ve sosyal konulu şiirlerini bir divanda toplamıştır (Necatî, Divan, 06 Mil Yz A 8876). Divan'da Malatya'ya dair bazı şiirler de mevcuttur. Bunlar arasında Asbuzu konulu şiir Malatya övgüsündedir.

Bazı mahalleleriyle birlikte bugünkü Malatya şehir merkezi, eskiden Asbuzu adıyla anılırdı. Doğal güzellikleriyle meşhur Asbuzu, Malatya halkının yazın ikamet ettiği bir yerd¹. Bağları, bahçeleri ve sularının güzelliğiyle tanınan Asbuzu için şiirler yazılmıştı.

Bugünkü bilgilerimize göre, klasik Türk şiiri alanında Asbuzu hakkında yazılan ilk şiir Niyazî-i Mısırî'ye aittir. XVII. yüzyılın meşhur mutasavvıfı Niyazî, memleketi Malatya'ya dair "Aspozi"² redifli bir şiir kaleme almıştır. Bu şiir, muhtemelen Niyazî'nin çağdaşları olan Rızayî ve Adnî tarafından tanzir edilmiştir (Erdoğan, 1997: 18-19). Bundan başka, Rızayî'nin "Aspozi'de" redifli

* Yrd. Doç. Dr., Aksaray Üniversitesi Sabire Yazıcı Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, AKSARAY
Mail: mkeccen@aksaray.edu.tr

¹ Asbuzu hakkında geniş bir araştırma için bk. Kenan Erdoğan (1997), "Türk Edebiyatında Şehir Şiirlerine Bir İlâve, Aspozi ve Hakkında Yazılmış Dört Şiir", Dergâh, Eylül 1997, S.91, İstanbul, s.18-20.

² Niyazî-i Mısırî'nin beyitlerinde de görüleceği üzere, "Aspozi" şeklinde okunabilen bu kelime, çalışmamızda, Necatî'nin şiirindeki orijinal imlaya ve fonetiğe göre "Asbuzu" şeklinde okunmuştur.

şii de içerik bakımından Niyazî'nin şiiine nazire olarak kabul edilebilir. Niyazî-i Mısrî'nin başlattığı Asbuzu konulu şii yazma geleneğine XIX. yüzyılda Malatyalı Necatî de katılmıştır.

Kenan Erdoğan, Rızayî ve Adnî'nin Asbuzu şiiirlerini tespit edip yayımlamıştı (1997: 19-20). Malatyalı Necatî'nin Divanı'nda bulunan Asbuzu konulu şii ise bilinmiyordu. Sözü edilen divan, uzun süre Abdullah Öztemiz Hacıtahiroğlu'nun şahsi kitaplığında bulunduğundan bu şii gün yüzüne çıkmamış ve üzerinde herhangi bir çalışma yapılmamıştı. Divan, bilahare Millî Kütüphane yazma eserleri arasına dâhil edilmiştir.

Malatyalı Necatî Divanı'nın 6-8. sayfalarında³ yer alan söz konusu şii, nazım biçimi bakımından on bir bentten oluşan bir murabba-ı mütekerrirdir. Asbuzu veya bugünkü adıyla Malatya'yı konu edinen bu şii, muhteva bakımından üç bölümden meydana gelmiştir. Şair, ilk altı bentte Asbuzu'nun coğrafi, sosyal ve dinî yapısı ile güzellerini; yedinci ve sekizinci bentte şehrin tarihini ve son üç bentte ise mahalleleri ve mesire yerleriyle şehrin diğer özelliklerini anlatır.

Malatyalı Necatî'nin Asbuzu şiiir⁴, ana hatlarıyla şu şekilde dikkatlere sunulabilir:

Mihr (ü) dünyâyı tolaş bir misli yok Asbuzunuñ
Cennet-i a' lâ misâli misli yok Asbuzunuñ
Fânî dünyâ olmasaydı ben derim bâğ-ı İrem
Görmedim bir mislini emsâli yok Asbuzunuñ (1)

Necatî, güzellik bakımından dünyada, hatta kâinatta Asbuzu gibi bir yerin bulunmadığını mübalağalı bir şekilde dile getiriyor. Burayı, yüce cennete ve İrem bağına benzetiyor.

Şairin, Asbuzu'nun eşsiz bir yer olduğunu anlatmak için cennetle yaptığı karşılaştırmalarda “misli” sözcüğüne birinci, ikinci ve dördüncü mısralarda yer vermesi; iştikâkla “misâl” ve “emsâl”i bent içinde kullanması ahenge katkı sunar.

“Cennet-i a' lâ misâli misli yok Asbuzunuñ” mısraı, Niyazî-i Mısrî'nin “Cenneti tezkîr ider 'âlî-mekândur Aspozi” (Kavruk, 2004: 283) mısraını hatırlatıyor⁵. “Fânî dünyâ olmasaydı ben derim bâğ-ı İrem” mısraı ise Niyazî'nin şu beytinden mülhem gibidir:

Ey Niyâzî ger tokınmayaydı hiç bâd-ı fenâ
Kim dimezdi aña firdevs-i cinândur Aspozi (Kavruk, 2004: 284)

Adnî ise bu meyanda şu beyti terennüm eder:

Adnî-i bî-çâreye def-i gam olsaydı ne gayb
Şübhesiz dirdüm ki firdevs-i cihândur Aspozi (Erdoğan, 1997: 19)

Şair nakarat olarak kullandığı “Görmedim bir mislini emsâli yok Asbuzunuñ” mısraı ile bu bentte anlatılan özelliklerden dolayı Asbuzu'nun eşsiz ve benzersiz bir yer olduğuna vurgu yapıyor ve bu mısraı her bent sonunda tekrarlıyor.

Gülşen-i bâğ-ı letâfet lâle sünbül erguvân
Âlimi monlâ müderris ehl-i takvâ zâhidân
Gam yemez gamlar tağıdır bî-hisâbdır h'âcegân
Görmedim bir mislini emsâli yok Asbuzunuñ (2)

³ Söz konusu Divan'ın orijinalinde her sayfaya numara verildiğinden çalışmamızda varak numarası kullanılmamıştır.

⁴ Metin XIX. yüzyıla ait olduğu için çevriyazıda günümüz fonetiği esas alınmış; eski harfli metinde görülen bazı yazım yanlışları düzeltilerek şiiin çevriyazısı meydana getirilmiştir. Metinde Farsça yapılı tamlamalar ve bağlaçlar genellikle “ye” harfi ile gösterildiğinden, bu durumdaki bağlaçlar parantez içinde “(u/ü)” şeklinde yazılmıştır. Metinde eklenmesi gerektiğini düşündüğümüz unsurlar ise köşeli parantez “[]” içinde verilmiştir.

⁵ Çalışmada Niyazî-i Mısrî'den yapılan alıntılarında çeşitli tasarruflarda bulunduk. Ayrıca Kenan Erdoğan, Rızayî ve Adnî'nin Aspozi şiiirlerini tenkitli metin biçiminde verdiğinden, çalışmamıza uygun düşen yerlerde nüsha farklarından istifade ederek alıntılar yaptık.

Letâfet bağının gül bahçesi olan Asbuzu, lale, sümbül ve erguvanla doludur. Buranın âlimleri molla, müderris seviyesinde takva sahibi ve zâhit kimselerdir. Hocaları ise insanda gam bırakmaz.

Dil-beri hûrî misâli şöyle bir nâzik-edâ
Rûz [u] şeb feryâd ederler bülbülân eyler nidâ
Murg-ı ekberdir hevâsı tolanur bâd-ı sabâ
Görmedim bir mislini emsâli yok Asbuzunuñ (3)

Asbuzu'nun kızları hurî gibi güzel, zarif ve nazik edalıdır. Bülbülün güle duyduğu aşkı gece gündüz feryat ederek anlattığı gibi âşıklar da bu güzellere olan sevgi ve aşklarını her an dile getirirler. Asbuzu'nun havası hafif rüzgarlıdır; devamlı saba rüzgarı eser.

Ni' meti Tûbâ misâli meyve-i hikmet kesîr
Gündüzü bayram misâli gece leylâ-yı kadir
'Ayn-ı 'ibretle nazar kıl böyle sahrâ lâ-nazîr
Görmedim bir mislini emsâli yok Asbuzunuñ (4)

Nimetleri cennetteki Tuba ağacı gibi bereketlidir; hikmet meyvesi çoktur. Gündüzleri âdeta bayram, geceleri ise Kadir Gecesi'dir. İbret gözüyle bak, burası eşsiz ve benzersiz bir yerdir.

Şair, Asbuzu'nun manevî yönden oldukça bereketli bir yer olduğunu söylüyor. Bu bent, gündüzleri, insanların bayram günlerindeki gibi neşeli bir hâlde birbirleriyle görüştüğünü, birbirlerinin hâl ve hâtırını sorduğunu; geceleri ise halkın sanki Kadir Gecesi'nde olduğu gibi ibadetle meşgul olduğunu düşündürüyor. Bu ifadelerden sonra şair, okuyucuya ibretle bakmasını öğütleyerek sayılan özellikler bakımından ve manevî yönden Asbuzu'nun eşsiz bir yer olduğunu dile getiriyor.

Bir taraftan devr eder Kevser gibi şol Deyr-Mesîh
Zeyn olup mescid minâre olunur va'z [u] nasîh
Ne 'Arabdır ne 'Acemdir dilleri gâyet fasîh
Görmedim bir mislini emsâli yok Asbuzunuñ (5)

Kevser gibi olan şu Deyr-Mesîh nehri, şehri dolaşır. Camiler ve minareler süslenir; vaaz ve nasihat edilir. Halkın dili Arapçaya ve Farsçaya benzemez; gayet fasihtir.

Kevser, Allah'ın Hz. Peygamber'e bağıışı olan suyu tatlı ve soğuk cennet ırmağıdır (Tulum, 2003: 469). Şair, Deyr-Mesih suyunu cennetteki Kevser'e benzetiyor.

Deyr-Mesîh Malatya'nın hayat kaynağı olan nehrin adıdır. Bugün Gündüzbey'de bulunan bu su kaynağının yerinde eskiden bir kilise varmış⁶. Bu sebeple sözü edilen suya Deyr-Mesîh denilmiş. "Deyr" sözcüğü manastır, kilise anlamında olup "Deyr-Mesîh" ise Mesîh veya Hz. İsa Kilisesi anlamındadır. Zaman içinde Deyr-Mesîh sözü "Dir-Mesîh" ve "Der-Mesîh" şeklinde telaffuz edilmiş ve nihâi olarak günümüzde de kullanılan "Derme" şeklini almış⁷.

Malatya'da Deyr-Mesih suyu hakkında bazı efsaneler de mevcuttur. Bu efsanelerde Hz. İsa'nın asasını yere vurmasıyla suyun çıktığı anlatılır (Şentürk-Gülseren, 1996: 4; 16-17).

⁶ H.1288/M.1871 tarihli Diyârbekir Sâlnâmesi'nde "Malatya Sancağı" başlığı altında su kaynaklarına dair bilgi verilir. Burada ilk olarak Deyr-Mesîh tanıtılır. Eserde suyun adı harekeli olarak "Dir-Mesih Nehri" şeklinde geçmektedir (Sâlnâme-i Diyârbekir, 1288: 153). Söz konusu nehir, Sâlnâme'de şu şekilde anlatılır: Malatya Kasabası'nın güney sınırında, bina kalıntıları mevcut olan bir harap kilise yerinde kare şeklinde bir havuzdan çıkıp menbaında bir değirmen idare edecek kadar ise de beş dakika açıldığında geçit vermeyecek kadar büyüklüğe ulaşır. Kasabaya girişinden sonra yarısı ayrılıp çeltik harklarına, diğer yarısı kasabanın ortasından kuzeye doğru akar ve altı saatlik mesafede bulunan bağ, bahçe ve tarlaları sular. Kış günlerinde ise lüzumsuz kalarak Fırat Nehri'ne dökülür. Bu suda yengeç, balık, kurbağa ve kaplumbağa gibi canlılar olmayıp suyu gayet soğuk ve latiftir (Sâlnâme-i Diyârbekir, 1288: 153).

⁷ Deyr-Mesih nehri ile ilgili verdiği bilgilerden dolayı Malatya üzerine araştırmalar yapan Celâl Yalvaç'a teşekkür ederim.

Deyr-Mesih nehrine Niyazî-i Mısrî de şiirinde yer vermiştir:

Âb-ı hayvânı beğenmez hasletinde Deyr-Mesih⁸
Akduğınca sanki bir rûh-ı revândur Aspozi (Kavruk, 2004: 283)

Rızayî Efendi'nin şu beytinde ise nehir, Der-Mesih şeklinde geçer:

Der-Mesih olsa n'ola misl-i Mesîhâ-feyz-bahş
Menzil-i hazret-Mesîhâ-yı zamândur Aspozi (Erdoğan, 1997: 19)

Bendin ikinci mısraında cami ve minarelerin süslendiğini, camilerde vaaz ve nasihatlar edildiğini söyleyen şair, halkın dindar olduğuna vurgu yapmaktadır.

Şair, “Ne ‘Arabdır ne ‘Acemdir dilleri gâyet fasîh” mısraı ile Malatya halkının gayet güzel ve temiz bir Türkçe ile konuştuğunu anlatmaktadır. Mısraa göre halk, Arapça ve Farsçaya benzemeyen oldukça açık ve anlaşılır bir dil kullanmaktadır.

Her taraf görmek dilersen al birâder bir delîl
Çeşm-i ‘ibretle nazar kıl aç gözüñ olma ‘alîl
Çağlayıp âb-ı revânı zann edersen Selsebîl
Görmedim bir mislini emsâli yok Asbuzunuñ (6)

Bu bentte şair, sanki altıncı bende kadar olan kısmın değerlendirmesini yapıyor. Her tarafta Asbuzu'nun güzelliğini gösteren bir delil bulunmaktadır; bu nedenle ibret gözüyle bakmayı öğütlüyor. Şehrin içindeki sular, cennetteki su kaynağı olan Selsebîl'e benzetiliyor. Böylece şair, şehrin her tarafının çeşmelerle dolu olduğunu da dile getiriyor.

Ayrıca “Çağlayıp âb-ı revânı” sözü Deyr-Mesih suyuna veya şehrin içindeki bol miktarda akarsuya işaret edildiğini düşündürüyor.

Necatî, yedinci ve sekizinci bentlerde, buraya kadar doğasını ve sosyal yapısını tasvir ettiği Asbuzu'nun tarihi ve ismi hakkında bilgiler veriyor:

Belde-i Battâl Gâzî mesken-i sâhib-kırân
Ma‘den-i şer‘ [ü] şerî‘ at her taraf emn (ü) emân
Âh n'olaydı olmasın müşrik münâfık kâfirân
Görmedim bir mislini emsâli yok Asbuzunuñ (7)

Battâl Gazî'nin beldesi, tarihli hükümdarın meskeni. Dinin kaynağı olan bu şehirde her taraf güvenlidir. Keşke burada müşrik, münafık ve kâfirler olmasaydı.

Şair, şehirle Battâl Gazî isminin bütünleştiğini anlatırken, büyük bir kahraman olan Battâl Gazî'yi övüyor.

Şaire göre burada müslümanlar dinlerini iyi bir şekilde yaşamaktadır, bundan dolayı da halk emniyet içinde yaşamını sürdürmektedir. Ancak böyle güzel bir yere müşrik, münafık ve kâfirler yakışmamaktadır.

Ey mürüvvet kânı şâhım kıl sözüme i‘timâd
Asbuzu mahlasda kâmil Malatıyye aña ad
Nice şâhlar şâhı geldi bunda kıldılar cihâd
Görmedim bir mislini emsâli yok Asbuzunuñ (8)

Ey mertlik kaynağı olan şâhım! Sözüme itimat et: Bu şehrin mahlası Asbuzu, ismi ise Malatya'dır. Nice hükümdarlar gelip burada savaştı.

Necatî “kıl sözüme i‘timâd” ifadesini kullandığı ilk mısrayla asıl söyleyeceği söz için okuyucunun dikkatini çekiyor. İkinci mısra da Asbuzu ismiyle kastedilenin Malatya olduğunu ifade

⁸ Bu mısradaki “hasletinde Deyr-Mesîh” ifadesi, Niyazî-i Mısrî Divanı'nın bazı neşirlerinde “Âb-ı hayvânı beğenmez hasletindedir Mesîh” şeklinde hatalı olarak yeni yazıya çevrilmiştir.

ediyor. Böylece Malatya'nın sayfiye yeri olan Asbuzu'nun zamanla şehir hâline gelerek Malatya adını aldığı hatırlatıyor⁹.

Üçüncü mısradan beri önemli bir şehir olan Malatya'ya hâkim olmak için birçok hükümdarın savaştığı ve tarihin her döneminde farklı medeniyetlerin Malatya üzerinde egemenlik kurmak istediği hatırlatılıyor.

Necatî, bundan sonraki bentlerde Asbuzu'nun başlıca mahallelerini ve mesire yerlerini tanıtmaya geçiyor ve bir bakıma o günkü Malatya'nın yerleşim yerlerini anlatıyor:

Kudretiyle hûb yaratmış ol Kerîm-i Zü'l-celâl
Orduzu a' lâ mekândır belde-i kurb-ı şimâl
Çok safâsı Çarmuzunuñ misli yok olmak muhâl
Görmedim bir mislini emsâli yok Asbuzunuñ (9)

Celâl sahibi ve kerîm olan Allah, kudretiyle Malatya'yı güzel bir şekilde yaratmıştır. Şehrin kuzeyine düşen Orduzu, çok beğenilen, güzel bir yerdir. Çarmuzu'nun sefâsı ve huzuru ise başka yerde bulunmaz.

Malatya'nın eski yerleşim yerlerinden Orduzu ve Çarmuzu'yu Arif Nihat Asya da "Sofralar" şiirinde şu şekilde över:

İkramdı taşan, Orduzu'dan, Barguzu'dan...
Kaç kerre nasib aldı gönül Çarmuzu'dan!
Her dal ve her el, sunardı bir başka yemiş;
Her sofraya ziyafetti çebişten, kuzudan! (Kuşçuoğlu, 1972: 20)

‘Atafı bahr-ı safâdır hâss (u) ‘âmm olmuş emîn
Mu‘tedil âb (u) hevâsı belde-i kurb-ı yemîn
Pek müferrihdür Banazı Hak aña olsun mu‘în
Görmedim bir mislini emsâli yok Asbuzunuñ (10)

Adafı, halkın emniyet içinde olduğu bir huzur ve eğlence deryasıdır. Şehrin sağ tarafında yer alan Adafı'nın suyu ve havası mutedildir. Banazı ise pek ferahlatıcı ve havadar bir yerdir; Allah burayı koruyup gözetin.

Bu bentteki "safâ" ve "Mu‘tedil âb (u) hevâsı" ifadeleri Niyazi-i Mısıri'nin şu beytinde benzer şekilde kullanılmıştır:

Mu‘tedil âb u hevâ hem müctemi‘ envâ‘-ı zevk
Mecma‘-ı bezm-i safâ-yı ‘ârifândur Aspozi (Kavruk, 2004: 283)
Tecdeniñ zevk (u) safâsı bir yere olmaz kıyâs
Mu‘tedil âb (u) hevâsı meyvesi gâyet de hâs
Kendi meskeniñ Necatî kıl ziyâde iltimâs
Görmedim göster baña bir misli yok Asbuzunuñ (11)

Tecde'nin zevk ve eğlencesi bir yere kıyas edilmez. Suyu ve havası mutedil, meyvesi de oldukça iyidir. Ey Necatî! Kendi meskenin olan Tecde'ye ziyadesiyle iltimas kıl. Görmedim, göster bana Asbuzu'nun bir benzeri yok.

⁹ Asbuzu, önceleri Malatya ahalisinin bağ, bahçe ve yazlık evlerinin bulunduğu bir yermiş. Halk ilkbaharda buraya gelir ve güzün Malatya'ya (bugünkü Eski Malatya) dönermiş. H.1255/M.1839 yılında meydana gelen Nizip Muharebesi'nde Hâfız Paşa kumandasındaki çok sayıda askerın Malatya'da kışlaması nedeniyle halk evlerine dönememiş ve Asbuzu'da kalmıştır. O tarihten sonra ahalî, Malatya'ya dönmek istememiştir. Böylece eski şehir zamanla harabe hâline gelirken Asbuzu gelişmeye başlamıştır. Birçok cami ve bina tesis edilmiş olan Asbuzu'nun sokakları muntazam ve bahçeleri İrem bağı kısındırarak mahiyettedir. Halkın daimî olarak kalmaya başladığı Asbuzu, bir müddet sonra büyük bir şehir hâline gelerek Malatya adını almıştır (Sâlnâme-i Vilâyet-i Ma'mûretü'l-azîz, 1302: 114; Ma'mûretü'l-azîz Vilâyeti Sâlnâmesi, 1312: 215-216).

Şair son bentte Tecde'nin zevk u sefası, suyu, havası ve meyvesinin güzelliğini överken kendisinin de Tecdeli olduğunu belirtir.

Necatî, her bendin sonunda tekrar edilen “Görmedim bir mislini emsâli yok Asbuzunuñ” mısraını, son bentte “Görmedim göster baña bir misli yok Asbuzunuñ” şekline getirerek tasarrufta bulunur. Böylece şair, Asbuzu'ya dair hislerini ve beğenisini dile getirdiği bu şiiri, farklı bir vurgu ve heyecan ile sona erdirir.

Necatî'nin Asbuzu konulu şiiri, Niyazî-i Mısrî'nin “Aspozi” redifli şiirinden izler taşımaktadır. Rızayî ve Adnî'nin şiirlerindeki bazı ifadeler ise, Necatî'nin şiirinde benzer şekilde kullanılmıştır.

Söz konusu şiirinde sade ve akıcı bir dil kullanan şair, Asbuzu/Malatya tasvirlerinde daha çok teşbih ve mübalağa sanatlarına yer verir. Necatî, manzumesinin tamamında Malatya'ya duyduğu sevgisini samimi bir şekilde okuyucuya hissettirir.

Sonuç olarak, içeriğiyle şehrengiz türünü hatırlatan Necatî'nin bu şiiri, edebî yönünden çok, Malatya'nın tarihine ve kültürüne ışık tutması bakımından önemlidir.

Necatî'nin Asbuzu konulu şiirinin çevriyazısı şu şekildedir:

Fâ'ilâtün fâ'ilâtün fâ'ilâtün fâ'ilün

- 1 Mihr (ü) dünyâyı tolaş bir mişli yođ Aşbuzunuñ
Cennet-i a' lā mişāli mişli yođ Aşbuzunuñ
Fānī dünyā olmaşaydı ben derim bāğ-ı İrem
Görmedim bir mişlini emşāli yođ Aşbuzunuñ
- 2 Gülşen-i bāğ-ı leţāfet lāle sünbül ergüvān
‘ Ālimi monlā müderris ehl-i taq̄vā zāhidān
Ġam yemez Ġamlar tağıdır bī-ħisābdır ħ^vāceġān
Görmedim bir mişlini emşāli yođ Aşbuzunuñ
- 3 Dil-beri ħūrī mişāli şöyle bir nāzik-edā
Rüz [u] şeb feryād ederler bülbülān eyler nidā
Murġ-ı ekberdir hevāsı tolanur bād-ı şabā
Görmedim bir mişlini emşāli yođ Aşbuzunuñ
- 4 Ni‘ meti Tūbā mişāli meyve-i ħikmet keşir
Gündüzü bayram mişāli gece leylā-yı ħadir
‘ Ayn-ı ‘ ibretle nażar ħıl böyle şahrā lā-nażir
Görmedim bir mişlini emşāli yođ Aşbuzunuñ
- 5 Bir taraftan devr eder Kevşer gibi şol Deyr-Mesīħ
Zeyn olup mescid mināre olunur va‘ z [u] naşīħ
Ne ‘ Arabdır ne ‘ Acemdir dilleri ġāyet faşīħ
Görmedim bir mişlini emşāli yođ Aşbuzunuñ
- 6 Her taraf görmek dilersen al birāder bir delil
Çeşm-i ‘ ibretle nażar ħıl aç gözün olma ‘ alil
Çağlayıp āb-ı revānı zann edersen Selsebīl
Görmedim bir mişlini emşāli yođ Aşbuzunuñ
- 7 Belde-i Baţfāl Ġāzī mesken-i şāhib-ħırān
Ma‘ den-i şer‘ [ü] şerī‘ at her taraf emn (ü) emān
Āh n’olaydı olmasın müşrik münāfiħ kāfirān
Görmedim bir mişlini emşāli yođ Aşbuzunuñ

- 8 Ey mürüvvet kânı şâhım kıl sözüme i' timād
Aşbuzu maḥlaşda kâmil Malatıyye aña ad
Nice şâhlar şâhı geldi bunda kıldılar cihād
Görmedim bir mişlini emşâli yok Aşbuzunuñ
- 9 Kıdretiyle ḥüb yaratmış ol Kerîm-i Zü'l-celâl
Orduzu a' lâ mekândır belde-i kurb-ı şimâl
Çok şafâsı Çarmuzunuñ mişli yok olmaḥ muḥâl
Görmedim bir mişlini emşâli yok Aşbuzunuñ
- 10 ' Aṭafı baḥr-ı şafâdır ḥâşş (u) ' amm olmuş emîn
Mu' tedil âb (u) hevâsı belde-i kurb-ı yemîn
Pek müferriḥdir Banazı Ḥaḫ aña olsun mu' in
Görmedim bir mişlini emşâli yok Aşbuzunuñ
- 11 Tecdeniñ zevk (u) şafâsı bir yere olmaz kıyâs
Mu' tedil âb (u) hevâsı meyvesi ğâyet de ḥâş
Kendi meskeniñ Necâtî kıl ziyâde iltimâs
Görmedim göster baña bir mişli yok Aşbuzunuñ

KAYNAKLAR

Erdoğan, Kenan (1997), "Türk Edebiyatında Şehir Şiirlerine Bir İlâve, Aspozi ve Hakkında Yazılmış Dört Şiir", Dergâh, Eylül 1997, S.91, İstanbul, s.18-20.

Gülseren, Mehmet-Şentürk, Ahmet (1990), Malatyalı Şairler Antolojisi, C.I, Malatya.

Kavruk, Hasan (2004), Niyazî-i Mısırî, Hayatı, Sanatı, Eserleri ve Türkçe Şiirleri, Malatya.

Kuşçuoğlu, Mustafa (1972), Şiirlerde Malatya-Antoloji, İstanbul.

Ma'mûretü'l-azîz Vilâyeti Sâlnâmesi (1312).

Necatî, Divan, Millî Kütüphane, 06 Mil Yz A 8876.

Sâlnâme-i Diyârbekir (1288), Diyârbekir.

Sâlnâme-i Vilâyet-i Ma'mûretü'l-azîz (1302).

Şentürk, Ahmet-Gülseren, Mehmet (1996), Malatya Efsaneleri, Malatya.

Tulum, Mertol (2013), Osmanlı Türkçesi Büyük El Sözlüğü, İstanbul.